

Ем се биіе, ем се виіе —
Евѣ три дни и три нѣкѣ,
Под крѣла му, бѣла кнѣга.
Чули са га цѣревите,
Цѣревите дуганджѣи.
Па отишле, та кажѣле,
Та кажѣле честѣт цѣру:
— Еѣ ти, царе, честѣт цѣре,
Извѣл се е сѣви сокѣл
Над убави Цѣри-грѣда,
Под крѣла му бѣла кнѣга.
Изговѣра честѣт цѣро:
— Моѣ мили доганджѣи!
Отидѣте у чаршиѣа,
Та купѣте сѣтна мрѣжа,
Фжрлѣте гу над сокѣла,
Та фанѣте сѣви сокѣл.
Фанѣле са сѣви сокѣл,
Отнѣле га честѣт цѣру,
Цар га земѣ на колѣно.
С' уста гукна, с' крѣла трѣпна,
Та испуштил бѣла кнѣга.
Цар гу земѣ да гу чѣти;
Не можл е да гу чѣти:
Па е прѣтил честѣт цѣро
Да повѣкат дервѣшите,
Дервѣшите, имамите —
И ѣни не можлѣ да гу чѣтат.
Па е прѣтил честѣт цѣро
Да повѣкат попѣвете,
Попѣвете, калугѣри,
Егѣ би гу прѣчатѣле. —
И ѣни не можлѣ да гу чѣтат.
Па е прѣтил честѣт цѣро,
Да повѣкат гѣака Петра,